

متن پرسش

سلام استاد گرامی: وقت شما به خیر و خیلی ممنونم از سخنانی که می فرمایید. ببخشید در مورد مدارس و تعلیم و تربیت، لطفا راهنمایی کنید. آیا می توانیم اینطور در نظر بگیریم که؛ شعر امام؛ که از مسجد و مدرسه بیزار شدم، به نوعی پیش گویی تاریخی هست. و شاید در نظام علمی، حرکت «انا الله و انا الیه راجعون» قوس نزول و صعود، و یا وحدت در عین کثرت و کثرت در عین وحدت، بتونه برای نظام آموزش و پرورش افقی باز کنه. دانش آموز اول با نگاه توحیدی شروع کنه (شبیه نگاه توحید مفضل) و بعد در سیر تحصیلی و بلوغ وجودی، با نگاه ها و منطق های خوانش هستی در علوم، مواجه بشه. تا بتواند نگاه و منطق توحیدی را در علوم احساس کنه. و علوم رو به سنت های جاری در هستی نزدیک کنه. شاید در حرکت در نظام فعلی، حرکت حقیقی فراموش شده، همات حرکت جوهری که در وجود انسان و در تاریخ در جریان هست. در این عالم علمیه ایجاد شده، گفتگوهای معلم و دانشجو به سمت حقیقی تری هدایت میشه. و وجوه علمی در سنت های هستی که اکنون به ظهور می آیند، شناخته شوند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر می آید حضرت امام «رضوان الله تعالی علیه» با طرح آن غزل، به حضوری اشاره دارند که از طریق اشراق حاصل می شود و اگر دانایی های علمی، مقدم باشند پس از آن مفاهیم و قیاس های منطقی سیطره خود را کم کنند، عملاً آن نوع حضور که امام بدان اشاره دارند؛ پیش خواهد آمد به همان معنایی که به گفته جناب مولوی: تا به دریا سیر اسب و زین بود / بعد از آنش مرکب چوبین بود. موفق باشید